

KARIN SLOTER

IZLOMLJENO

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karin Slaughter

FRACTURED

Copyright © 2008 by Karin Slaughter

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Irvinu i Niti...
zbog svega...

PROLOG

A bigejl Kampano je sedela u kolima parkiranim na ulici ispred sopstvene kuće. Gledala je vilu koju su preuredili pre gotovo deset godina. Kuća je bila ogromna – previše prostora za troje ljudi, naročito kad jedno od njih, daće bog, ode na koledž za manje od godinu dana. Šta će onda ona raditi sa sobom kad joj kći bude zauzeta početkom vlastitog života? Ponovo će ih biti samo dvoje, Abigejl i Pol, baš kao i pre nego što se Ema rodila.

Od pomisli na to stomak joj se zgrčio.

Kroz zvučnike u kolima ponovo se začuo Polov glas kad se vratio na telefon. „Mala, slušaj...“, započeo je, ali njoj su misli već odlutale dok je posmatrala kuću. Kad joj se život toliko smanjio? Kad su se najvažnija pitanja pretvorila u brigu o drugim ljudima, o drugim stvarima: hoće li Polova košulja biti spremna kod krojača? Ima li Ema večeras odbojku? Da li je arhitekta za enterijer naručio novi писаći sto za radnu sobu? Da li se neko setio da pusti psa napolje ili će ona morati da provede narednih dvadeset minuta brišući litre mokraće s kuhinjskog poda?

Abigejl je progutala knedlu, grlo joj se steglo.

„Mislim da me ne slušaš“, rekao je Pol.

„Slušam.“ Ugasila je motor. Začulo se „škljoc“, a onda se, zahvaljujući magiji tehnologije, Polov glas prebacio iz zvučnika u kolima u njen mobilni telefon. Abigejl je otvorila vrata i ubacila ključeve u tašnu. Držala je telefon na uvu dok je otvarala poštansko sandučće. Račun za struju, minus na kartici, račun za Eminu školarinu...

Pol je zastao da uzme dah, pa je iskoristila priliku.

„Ako ti ona ništa ne znači, zašto si joj dao kola? Zašto si je odveo u lokal za koji si znao da se tu mogu pojaviti moji prijatelji?“ Abigejl je izgovorila te reči koračajući prilazom kući, ali nije ih osećala u utrobi kao što je bilo prvih nekoliko puta kad se dogodilo isto to. Tada je njeno jedino pitanje bilo: zašto ti ja nisam dovoljna?

Sada je njeno jedino pitanje bilo: zašto si takvo sebično đubre?

„Samo mi je bio potreban predah“, odvratio je, što je takođe bio uobičajeni odgovor.

Zavukla je ruku u tašnu da uzme ključeve dok se penjala stepenicama trema. Zbog njega je napustila svoj klub, izostajala s nedeljne masaže i ručkova s najboljim prijateljicama, zato što se užasavala pomisli da su svi videli Pola s nekom dvadesetogodišnjom blajhanom plavušom, koju je imao petlje da izvede u njihov omiljeni restoran. Nije znala hoće li više ikad moći da se tamo pojavi.

„I ja bih volela predah, Pole. Kako bi ti se svidelo kad bih ja tako predahnula? Kako bi ti se svidelo kad bi jednoga dana sedeo i razgovarao sa svojim prijateljima i znao da se nešto događa, i kad bi počeo bukvalno da ih moliš da ti kažu šta nije u redu, sve dok ti konačno ne ispričaju da su me videli s drugim muškarcem?“

„Doznao bih kako se taj nitkov zove, otišao bih njegovoj kući i ubio bih ga.“

Zašto se u dubini duše uvek oseća polaskano kad on kaže nešto tako? Kao majka tinejdžerke, istrenirala je sebe da uvek gleda pozitivne strane čak i najžešćih primedbi, ali ovo je bilo smešno. Osim toga, Pola tako bole kolena da je jedva u stanju da izgura kontejner na pločnik na dan kad se odnosi đubre. Od svega ju je najviše prenerazilo što još uvek može da nađe neku dvadesetogodišnjakinju koja će se kresati s njim.

Abigejl je gurnula ključ u metalnu bravu ulaznih vrata. Šarke su zaškripale kao u filmu strave i užasa.

Vrata su već bila otvorena.

„Čekaj malo“, kazala je kao da ga prekida, mada Pol nije ništa govorio. „Ulazna vrata su otvorena.“

„Šta?“

Ni on nju nije slušao. „Kažem, ulazna vrata su otvorena“, ponovila je i gurnula ih.

„O, bože. Nisu prošle ni tri nedelje otkad je počela škola, a ona već ponovo beži sa časova?“

„Možda su čistačice...“ Zastala je, pod stopalom joj je zakrckalo staklo. Abigejl je spustila pogled i osetila ubod ledene panike negde u dnu kičme. „Svuda po podu je staklo. Upravo sam nagazila na njega.“

Pol je rekao nešto što nije čula.

„Dobro“, odgovorila je Abigejl automatski. Obazrela se oko sebe. Jedan od visokih prozora pored ulaznih vrata bio je razbijen. U mislima joj je sevnula slika ruke koja se provlači, otključava i otvara vrata.

Zavrtila je glavom. Usred bela dana? U ovom kraju grada? Ne mogu da imaju više od tri gosta odjednom a da se ona matora s druge strane ulice ne požali na buku.

„Abi?“

Bila je kao u nekom mehuru, sve je čula prigušeno. „Mislím da je neko provalio u kuću“, rekla je mužu.

„Izlazi iz kuće! Možda su još unutra“, dreknuo je Pol.

Ispustila je poštu na stočić u predvorju i uhvatila svoj odraz u ogledalu. Poslednja dva sata je igrala tenis. Kosa joj je još bila vlažna, pramenovi su joj se izvukli iz konjskog repa i zalepili za vrat. U kući je bilo sveže ali ona se znojila.

„Abi?“, vikao je Pol. „Odmah izađi napolje. Zovem policiju s drugog telefona.“

Okrenula se i otvorila usta da nešto kaže – šta? – kad je ugledala krvavi otisak stopala na podu.

„Ema“, prošaptala je, ispustila telefon i pojurila uz stepenice, ka kćerkinoj sobi.

Na vrhu stepeništa je zastala, zapanjila se videvši izlomljeni nameštaj, krhotine stakla na podu. Vidno polje joj se suzilo i ugledala je Emu kako leži na podu kao krvava hrpa, na kraju hodnika. Nad njom je stajao neki čovek s nožem u ruci.

Abigejl je nekoliko sekundi bila toliko preneražena da nije mogla ni da se pomeri, ostala je bez daha, grlo joj se steglo. Onaj čovek je pošao ka njoj. Nije bila u stanju da fokusira pogled ni na šta. Oči su joj šetale od noža u njegovoj krvavoj stegnutoj šaci do krvavog tela njene kćeri na podu i nazad.

„Ne...“

Čovek je nasrnuo na nju. Abigejl je bez razmišljanja ustuknula korak nazad. Suplela se, pala niz stepenice, udarajući kukom i lopaticama o tvrdo drvo dok je klizila glavom naniže. Bol joj je prostrujao kroz telo: laktom je udarila o ogradu stepeništa, kost u članku joj je pukla od udarca o zid, žestok bol joj je razdirao vrat dok se trudila da drži glavu podignutu, kako ne bi udarala o oštre ivice stepenika. Sletela je u predvorje, pad joj je izbio vazduh iz pluća.

Pas. Gde je glupi pas?

Abigejl se prevrnula na leđa i izbrisala krv sa očiju osećajući kako joj krhotine stakla probijaju skalp i grebu kost lobanje.

Onaj čovek je trčao niz stepenice, i dalje s nožem u ruci. Abigejl nije razmišljala. Ritnula se uvis kad je sišao s poslednjeg stepenika i pogodila ga vrhom patike negde između šupka i međunožja. Bio je previše udaljen da bi udarac bio jak, ali svejedno, zateturao se, psujući, i spustio se na jedno koleno.

Ona se okrenula na stomak i počela da se vuče ka vratima. Zgrabio ju je za nogu i cimnuo nazad tako jako da su je kičma i rame zaboile do belog usijanja. Hvatala je staklo po podu pokušavajući da nađe komad kojim bi ga mogla povrediti, ali sićušne krhotine samo su sekle kožu njene ruke. Počela je da se rita, žestoko je zamahivala nogama iza sebe dok je malo-pomalo napredovala ka ulaznim vratima.

„Prekini!“ vrištao je on, obema rukama je držeći za članke. „Rekao sam *prekini*, dođavola!“

Zaustavila se, pokušala da dođe do daha, da misli. Još joj je zvonilo u glavi, nije bila u stanju da se usredsredi. Nešto više od pola metra pred njom bila su otvorena ulazna vrata, kroz koja je mogla da vidi blagi nagib prilaza do svojih kola na ulici. Izvila se da pogleda napadača u lice. On je bio na kolenima i držao je za članke da se ne rita. Nož je bio na podu pored njega. Oči su mu bile zlokobno crne – dva granitna kamena pod teškim kopcima. Široke grudi su mu se podizale i spuštale dok se borio za dah. Košulja mu je bila natopljena krvlju.

Eminom krvlju.

Abigejl je napregnula trbušne mišiće i nasrnula na njega, prstima i noktima ciljajući pravo u njegove oči.

Ošamario ju je dlanom po uvu, ali nju to nije omelo da mu zarije palce u očne duplje i oseti kako uranjaju. Uhvatio

ju je za ručne zglobove i svom snagom odmakao njene ruke. Bio je dvadeset puta jači od nje, ali Abigejl je sad mislila samo na Emu, na onaj delić sekunde kad je ugledala svoju kćer gore na spratu, na položaj njenog tela, na majicu podignutu iznad njenih malih grudi. Jedva ju je mogla prepoznati, glava joj je bila krvava crvena masa. Uzeo je sve, čak i lepo lice njene kćeri.

„Đubre jedno!“, vrisnula je Abigejl, osetivši da će joj slomiti ruke odvajajući ih od svog lica. Ugrizla ga je za prste, tako jako da je pod zubima osetila kost. Čovek je vrisnuo, ali je nije pustio. Abigejl je naglo podigla koleno i ovoga puta ga udarila pravo među noge. Čovek je iskolačio zakrvavljene oči i širom otvorio usta ispuštajući kiseli dah. Stisak mu je oslabio ali je nije pustio. Dok je padao na leđa, povukao je Abigejl za sobom.

Ona ga je automatski uhvatila za gušu. Osetila je kako mu se hrskavica u grlu pomera, kako se prstenovi oko ezofagusa savijaju kao meka plastika. Stisnuo ju je jače oko zapešća, ali sad su mu laktovi bili blokirani, a njena ramena u ravni s njegovim rukama dok se celom težinom navalila na njega stežući ga za vrat. Drhtave ruke i ramena su joj sevali od bola. Šake su joj se grčile kao da je hiljadu igala bocka pravo u nerve. Dlanovima je osećala vibracije dok je pokušavao nešto da kaže. Vidno polje joj se ponovo suzilo. Videla je kako mu se u očima rasprskavaju crvene varnice, rastvorio je vlažne usne, ispao mu je jezik. Abigejl je sedela na njemu, opkoračivši ga, i postala svesna da oseća kako joj se njegove karlične kosti utiskuju u butine dok se izvijao naviše pokušavajući da je zbaci.

Nezvano, javilo joj se sećanje na Pola, na onu noć kad su napravili Emu – i kako je znala, jednostavno je znala da su začeli bebu. I onda je ovako bila opkoračila muža, da bude

sigurna da će uhvatiti svaku njegovu kap kako bi napravili savršeno dete.

I Ema *jeste* bila savršena... njen mio osmeħ, njeno iskreno lice. Imala je poverenja u svakog koga upozna, ma koliko je Pol upozoravao.

Ema je sad ležala gore na spratu. Mrtva. U lokvi krvi. Strgnutog donjeg rublja. Jadna njena beba. Kroz šta je to morala da prođe? Kakvo je poniženje pretrpela u rukama ovoga čoveka?

Abigejl je iznenada osetila nešto toplo među nogama. Taj čovek se pomokrio i oboje ih pokvasio. Zurio je u nju – stvarno ju je video – a onda su mu oči postale staklaste. Ruke su mu pale uz bokove, šake lupile o podne pločice posute srčom. Telo mu je omlitavilo, usta se otvorila.

Abigejl je sela nazad na pete i gledala beživotnog čoveka pred sobom.

Ubila ga je.

DAN PRVI

PRVO POGLAVLJE

Vil Trent je zurio kroz prozor kola dok je slušao kako njegova šefica viče u mobilni telefon. Amanda Vagner zapravo nikad nije zaista vikala, ali njen ton je posedovao izvesnu oštricu koja je više nego jednom naterala njene agente da briznu u plač i napuste tekuću istragu – bez obzira na to što su njeni podređeni u Istražnom birou Džordžije većinom bili muškarci.

„Mi smo na uglu“ – istegla je vrat i škiljeći pogledala tablu s nazivom ulice – „Prade i Sedamnaeste.“ Tad je zastala. „A možda da potražiš informaciju u kompjuteru?“ Zavrtela je glavom, očigledno joj se nije svidelo ono što je čula.

„A da probamo da obiđemo krug? Možda nađemo...“, pokušao je Vil.

Amanda je pokrila oči rukom. Prošaputala je u telefon: „Koliko će potrajati dok se server ne osposobi?“ Zbog odgovora koji je dobila, teško je, naglašeno uzdahnula.

Vil je pokazao ka ekranu koji je dominirao kontrolnom tablom obloženom furnirom. Lexus je više zvonio i zviždao od klovnovskog šešira. „Zar nemate GPS?“

Spustila je ruku, razmotrila njegovo pitanje, a onda počela da petlja s nekom dugmadi na kontrolnoj tabli. Na ekranu nije bilo promene, ali je zato klima-uređaj zabrujao glasnije. Vil se nasmejao, a ona ga je prostrelila zlobnim pogledom pa predložila: „Možda bi mogao, dok čekamo da Kerolajn nađe mapu ulice, da izvadiš prospekt iz pretinca i pročitaš mi uputstva.“

Vil je pokušao da otvori, ali kasete je bila zaključana. Pomislio je kako je ta situacija zapravo tipična za odnos između njega i Amande Vagner. Često ga je slala do zaključanih vrata i očekivala od njega da nađe načina da ih zaobiđe. Vil je voleo dobru zagonetku kao i svi ljudi, ali bilo bi lepo da mu Amanda bar jednom da ključ.

Ili možda ipak ne. Vil nikad nije umeo da traži pomoć – a naročito ne od nekog poput Amande, koja je izgleda držala u glavi spisak ljudi koji joj duguju usluge.

Gledao je kroz prozor dok je ona maltretirala svoju sekretaricu zato što nema sve vreme uz sebe plan grada. Vil je rođen i odrastao u Atlanti, ali nije često zalazio u Enslu park. Znao je da je to jedna od najstarijih i najbogatijih četvrti, gde su duže od jednog veka advokati, lekari i bankari podizali svoje velelepne vile kako bi budući advokati, lekari i bankari mogli da žive kako su oni živeli – bezbedno zaklonjeni usred metropole koja spada među gradove s najvećom stopom nasilja sa ove strane Mejson–Diksonove linije. Tokom godina se promenilo jedino to što su crnkinje koje guraju kolica s belim bebama danas više plaćene.

S brojnim zavojima i kružnim tokovima, Enslu kao da je projektovan da zbuni, ako ne baš da obeshrabri posetioce. Ulice su većinom imale po tri trake, široke avenije s kućama na brežuljcima, da bi imale bolji pogled dole na svet. Gusto pošumljeni parkovi s posvuda postavljenim stazama

za šetnju i s ljuljaškama. Neke staze su još bile od prastare kaldrme. Premda su se kuće arhitektonski razlikovale, odlikovale su se određenom uniformnošću po besprekorno okrećenim fasadama i profesionalno uređenim travnjacima. Vil je nagađao da je to zato što čak i kuće kojima je potrebno renoviranje imaju početnu cenu od milion dolara. Za razliku od njegove četvrti Ponsi-Hajlend, koja se nalazila manje od deset kilometara odatle, u Ensliju nije bilo kuća u duginim bojama niti metadon-klinika.

Vil je posmatrao kako se jedan džoger na ulici zaustavlja da bi se istegao i osmotrio Amandin leksus. Prema vestima toga jutra, na snazi se bila crvena uzbuna zbog magle, i savetovali su ljude da ne izlaze napolje ako apsolutno ne moraju. Činilo se da niko to nije uzeo za ozbiljno, iako je temperatura prešla trideset sedam stepeni. Vil je video najmanje pet džogera otkad su stigli u Enslipark. Sve su bile žene i sve su se uklapala u stereotip kočoperne, savršene mame koja ne radi, tela oblikovanog pilatesom i s konjskim repovima što odskakuju pri trčanju.

Leksus je bio parkiran u podnožju izgleda popularnog brda, jer su ulice iza njega imale drvorede visokih hrastova ispod kojih su pločnici bili u hladu. Sve trkačice su usporavale da pogledaju kola. Ova četvrt nije od onih u kojima muškarac i žena mogu dugo da sede u kolima a da neko ne pozove policiju. Naravno, nije to ni četvrt u kakvoj brutalno siluju i ubijaju tinejdžerke u njihovim sopstvenim kućama.

Opet je pogledao Amandu, koja je držala telefon čvrsto kao da će polomiti plastiku. Amanda je privlačna žena ako je ne čuješ kad govori, ili ako ne moraš da radiš s njom, ili da duže sediš s njom u kolima. Sad mora biti blizu šezdesetog. Kad se Vil zaposlio u Istražnom birou Džordžije, pre deset godina, Amandina kosa jedva da je bila proseda, ali to se

drastično promenilo za poslednjih nekoliko meseci. Nije znao da li je uzrok tome nešto u njenom privatnom životu ili to što ne posećuje redovno frizera, ali odnedavno su se na njoj počele videti godine.

Amanda je opet počela da pritiska dugmad na konzoli, očigledno pokušavajući da uključi GPS. Upalio se radio i ona ga je brzo isključila, ali ne pre no što je Vil čuo uvodne tonove nekog swing orkestra. Promrmljala je nešto sebi u bradu i pritisnula drugo dugme, ali time je samo spustila Vilov prozor. Zapahnuo ga je vreo vazduh, kao da je neko otvorio rernu. U bočnom retrovizoru video je džogera na vrhu brda, lišće drena kako treperi na povetarcu.

Amanda je digla ruke od elektronike. „Ovo je smešno. Mi smo najsposobnija istražna služba u državi, a ne možemo da nađemo prokletu mesto zločina.“

Vil se okrenuo, a naslon sedišta mu se ugnuo od pritiska ramenom dok je gledao gore uz brdo.

„Šta to radiš?“, upitala ga je Amanda.

„Tamo“, rekao je pokazujući prstom nekuda iza njih. Granje krošanja se u visini preplitalo, zavijajući ulicu u polumrak. U to doba godine nije bilo povetarca, samo nepopustljiva žega. To što je video nije bilo treperenje lišća na povetarcu nego plava svetla policijskih patrolnih kola, svetlost što se probija kroz krošnje.

Amanda je još jednom teško uzdahnula, ubacila menjač u brzinu i počela polukružno okretanje. A onda je, bez upozorenja, naglo nagazila na kočnicu, brzo ispruživši ruku pred Vila, kao da može da ga zaustavi da ne proleti kroz vetrobran. Veliki beli kombi je besno zatrubio i projurio pored njih, a vozač je mahao pesnicom i izgovarao psovke.

„Kanal pet“, rekao je Vil prepoznavši logotip lokalne televizijske stanice na boku kombija.

„Kasne skoro koliko i mi“, primetila je Amanda i krenula za kombijem uzbrdo. Skrenula je desno i naišla na policijska patrolna kola koja su blokirala sledeće skretanje ulevo. Grupica reportera je već bila na mestu zločina, predstavnici lokalnih stanica kao i CNN-a, čije su se službene prostorije nalazile samo nekoliko kilometara odatle. Žena koja je udavila čoveka što joj je ubio kćer bila bi krupna vest svuda u svetu, ali pošto je kći belkinja, roditelji bogati i cela porodica jedna od najuticajnijih u gradu, vest je poprimila uzbudljiv karakter skandala. Negde u Njujorku, neka filmska producentkinja je već balavila nad svojim blekberijem.

Amanda je izvadila legitimaciju i mahnula značkom policajcu dok je prolazila pored blokade. Dalje uzbrdo bilo je još patrolnih i nekoliko ambulantnih kola. Vrata ambulantnih kola bila su otvorena, ležajevi prazni. Bolničari su stajali oko kola i pušili. Sivozeleni BMW X5, parkiran pred kućom, štrčao je među vozilima hitnih službi, ali taj ogromni džip naveo je Vila da se zapita gde je mrtvozornikov kombi. Ne bi ga iznenadilo da se i policijski patolog takođe izgubio. Enslu nije četvrt koju ljudi s platom državnih službenika dobro poznaju.

Amanda je krenula u rikverc, da se parkira između dva patrolna automobila. Kad je pritisnula papučicu gasa, zapištali su senzori za parkiranje. „Ne zamajavaj se ovde, Vile. Ne radimo na ovom slučaju osim ako ga ne preuzmemo.“

Vil je već dvaput čuo varijacije na istu temu otkad su izašli iz zgrade gradske skupštine. Deda ubijene devojke, Hojt Bentli, bio je građevinski magnat milijarder, koji je tokom godina sigurno skupio lepu zbirku neprijatelja. Zavisno od toga s kim razgovara, Bentli je bio ili gradski velikaš ili ortak iz davnina, neka vrsta imućnog prevaranta koji pokreće događaje iz pozadine a da ne isprlja ruke. Koja god verzija

da je istinita, imao je dovoljno dubok džep da kupi političke prijatelje. Bentli je samo pozvao guvernera, koji je pozvao direktora Istražnog biroa Džordžije, a ovaj je dao Amandi u zadatak da vidi šta se dešava.

Ako ima bilo kakvih naznaka da su razlozi za ubistvo profesionalne prirode ili nešto dublje od običnog napada i provale koja je pošla naopako, Amanda će pozvati telefonom i oteće slučaj Atlantskoj policiji brže nego što mališan koji je tek prohodao zgrabi svoju omiljenu igračku. Ako je posredi samo nasumična, svakodnevna tragedija, onda će objašnjenja verovatno prepustiti Vilu, a ona će se vratiti u centar grada svojim luksuznim kolima.

Amanda je ubacila menjač u brzinu i polako krenula napred. Vremenski raspon između zvučnih signala se skratio i senzori su počeli besno da pište dok se približavala policijskim kolima. „Ako je Bentli zaradio neprijatelja toliko besnog da mu ubije unuku, ovaj slučaj ide na potpuno novi nivo.“

Zvučala je gotovo kao da se nada takvim izgledima. Vil je razumeo njeno uzbuđenje – rešiti takav jedan slučaj za Amandu bi značilo nove zasluge – ali istovremeno se i nadao da nikad neće dospeti dotle da smrt neke tinejdžerke vidi kao šansu za napredovanje u karijeri. Mada nije znao šta da misli ni o ubijenom muškarcu. On je i ubica i žrtva. S obzirom na stav odobravanja smrtne kazne u Džordžiji, zar je važno hoće li ga udaviti ovde, u Enslu parku, ili ga vezati za kolica i ubrizgati mu smrtonosnu injekciju u Obalskom državnom zatvoru?

Vil je otvorio vrata pre nego što je Amanda ubacila menjač u položaj za parkiranje. Vreli vazduh ga je pogodio kao udarac u stomak, pluća su mu se borila za vazduh. A onda je nastupilo dejstvo vlage u vazduhu, pa se zapitao da li se tako osećaju oni što boluju od tuberkuloze. Pa ipak, obukao je

sako i tako pokrio futrolu prikopčanu pozadi za kaiš. Nije bilo prvi put da se zapita je li normalan što nosi odelo s prslukom usred avgusta.

Amanda mu se pridružila, a izgledala je kao da žega na nju uopšte ne deluje. U dnu prilaza kući stajala je grupa okupljenih policajaca i posmatrala ih kako prelaze ulicu. U očima im je sevnulo prepoznavanje i Amanda je upozorila Vila: „Ne moram ti reći da trenutno nisi baš dobrodošao u redove Atlantske policije.“

„Da“, složio se Vil. Jedan od policajaca koji su stajali u krugu upadljivo je pljunuo na zemlju dok su prolazili. Drugi je bio suptilniji: podigao je srednji prst. Vil je zalepio smešak na lice i podigao palčeve prema njima, da im da do znanja da se ne vređa.

Od prvog dana u službi, gradonačelnica Atlante se zalagala za iskorenjivanje korupcije koja je neometano cvetala u mandatu njenog prethodnika. Poslednjih nekoliko godina blisko je saradivala sa Istražnim biroom Džordžije na otvaranju slučajeva najupadljivijih prestupa. Amanda je bila tako ljubazna da dobrovoljno prijavi Vila da pođe pravo u tu lavlju jazbinu. Pre šest meseci zaključio je istragu koja je za posledicu imala otpuštanje šest detektiva Atlantske policije i primorala na prevremenu penziju jednu od najviših gradskih funkcionerki. Slučajevi su bili jasni – policajci su uzimali udeo od zarade trgovaca narkoticima – ali niko ne voli da mu stranac čisti kuću, pa Vil nije baš stekao prijatelje tokom te istrage.

Amanda je na osnovu toga unapređena. Vil je postao nepoželjna osoba.

Ignorisao je šištanje reči „govnar“ iza leđa, trudio se da se usredsredi na zločin koji je pred njima dok su koračali vijugavim prilazom. U dvorištu je bujalo svakojako egzotično

cveće, i Vil se trudio da prepozna i imenuje vrste. Sama kuća bila je ogromna, sa impozantnim stubovima koji su podupirali balkon na prvom spratu, i sa zavojitim graničnim stepeništem do ulaznih vrata. Ako se izuzmu grupice nabusitih policajaca, koji su odudarali od okruženja, bio je to impresivan posed.

„Trente“, doviknuo je neko, i Vil je ugledao detektiva Lea Donelija kako silazi niz stepenice. Leo je bio nizak čovek, najmanje trideset centimetara niži od Vila, koji je bio visok metar i devedeset. Otkad su poslednji put radili zajedno, po držanju i hodu počeo je da oponaša televizijskog detektiva Kolumba. Rezultat je bio da izgleda kao uzrujani majmun. „Otkud ti ovde, jebote?“

Vil je pokazao prema kamerama, nudeći mu najuverljivije objašnjenje. Bilo je opštepoznato da bi Istražni biro Džordžije bacio bebū u Čatahuči samo da se pojave u večernjim vestima. „Ovo je moja šefica doktorka Vagner“, rekao je detektivu.

„Hej“, kazao je Leo i klimnuo joj glavom, a onda se ponovo okrenuo ka Vilu. „Kako je Endži?“

„Verili smo se.“ Vil je osetio pomnu i hladnu Amandinu pažnju usmerenu na sebe. Pokušao je da izvrda tako što je mahnuo glavom ka otvorenim vratima. „Šta imamo ovde?“

„Puna kola mržnje prema tebi, prijatelju.“ Leo je izvadio cigaretu i pripalio je. „Pripazi leđa.“

„Je li majka još unutra?“, upitala je Amanda.

„Prva vrata sleva“, odgovorio je Leo. „Moja partnerka je još s njom.“

„Izvinićete me, gospodo.“ Otpustila je Lea kao da je poslu-ga. A ni pogled koji je uputila Vilu nije bio ništa prijatniji.

Leo je izbacio dim gledajući za njom dok se penjala stepenicama. „Baš ume da ohladi situaciju, zar ne? Kao jebeni suvi led.“

Vil ju je uzeo u odbranu automatski, onako kako se brani beskorisni ujak ili sestra drolja, kad ih napada neko izvan porodice. „Amanda spada u najbolje policajce s kojima sam ikada radio.“

Leo je na to primetio: „Dobro dupe za jednu baku.“

Vil se setio kako je Amanda malo pre toga u kolima naglo ispružila ruku ispred njega kad je pomislila da će udariti u kombi. To je bio materinski gest, kakav nije video kod nje nikada ranije.

„Kladim se da je dobra u krevetu“, nastavio je Leo.

Vil je obuzdao drhtaj dok se trudio da izbacii iz misli taj prizor. „Kako si ti?“

„Prostata mi pušta kao jebeno sito. Nisam ništa kresao dva meseca i muči me kašalj koji nikako da prođe.“ Zakašljao se, kao da hoće da dokaže svoje reči, a onda opet povukao dim. „A ti?“

Vil je ispravio ramena. „Ne žalim se.“

„Pa i ne možeš kad u kući imaš Endži Polaski.“ Leo se sugestivno nasmejavao, a Vil je pomislio da zvuči kao astmatični kriminalac koji zlostavlja decu i puši tri kutije na dan. Endži je radila u Porocima petnaest godina, a onda je dobila bolovanje i nije više bila u službi. Leo je bio pod utiskom da je kurva samo zato što se radi posla tako oblačila. Ili možda zato što je tokom godina spavala s mnogo različitih muškaraca.

„Kazaću joj da si je pozdravio“, rekao je.

„Molim te.“ Leo je podigao pogled ka Vilu, duboko uvlačeći dim cigarete. „Šta zapravo radiš ovde?“

Vil je pokušao da ublaži situaciju sleganjem ramenima, znajući da bi Leo pobesneo kad bi mu oteo slučaj. „Bentli ima mnogo veza.“

Leo je sumnjičavo podigao obrvu. Uprkos izgužvanom odelu i niskom čelu kao u pećinskog čoveka, dovoljno je

dugo bio policajac pa je znao kad neko u stvari ne odgovori na pitanje. „Bentli vas je pozvao?“

„Istražni biro Džordžije može da se uključi u istragu u slučaju da ih pozovu lokalna policija ili državni organi.“

Leo se podrugljivo nasmejavao, a dim mu je pokuljao iz nozdrva. „Izostavio si slučajeve kidnapovanja.“

„I tombolu“, dodao je Vil. U zadatke pripadnika Istražnog biroa Džordžije spadalo je i da istraže sve organizacije i prostorije tombole u državi. Takve poslove dobiješ kad nagaziš nekog kog ne treba da diraš. Pre dve godine, Amanda je proterala Vila u planine Džordžije, gde je neko vreme hapsio dilere meta i razmišljao o rizicima neposlušnosti prema nadređenima. Nimalo nije sumnjao da će ga prebaciti u istragu tombole ako ikada u budućnosti ponovo pogreši.

Vil je pokazao prstom kuću. „Šta se desilo?“

„Uobičajeno.“ Leo je slegao ramenima. Ponovo je povukao dug dim, a onda bacio opušak i nagazio ga. „Mama se vratila kući s tenisa, vrata su bila otvorena.“ Podigao je opušak i stavio ga u džep sakoa dok je uvodio Vila u kuću. „Popela se na sprat i videla ćerku, mrtvu i napastvovanu.“ Pokazao je ka zavojitom stepeništu što se uzdizalo iznad njihovih glava. „Ubica je još bio tu, spazio je mamu – koja je, uzgred, opako dobra riba – usledila je borba i, na opšte iznenađenje, on je na kraju bio mrtav.“

Vil je proučavao velelepni ulaz. Vrata su bila dvokrilna, jedna vratnica fiksirana, druga otvorena. Razbijeni prozor je bio prilično udaljen od kvake. Neko bi morao da ima veoma dugačku ruku da dosegne bravu i otključa vrata.

„Ima li ljubimaca?“, upitao je.

„Jedan žuti labrador star trista godina. Bio je u dvorištu iza kuće. Gluv kao top, bar tako kaže majka. Verovatno je sve prespavao.“

„Koliko je stara devojka?“

„Sedamnaest.“

Taj broj je odjeknuo u predvorju s pločicama, u kojem su se miris osveživača vazduha od lavande i Leov nikotinsko-znojni zadah nadmetali s metalnim vonjem nasilne smrti. U dnu stepeništa ležao je izvor svih dominantnih mirisa u prostoriji. Čovek je ležao na leđima, ruke su mu bile okrenute dlanovima nagore, blizu glave, kao da se predaje. Kuhinjski nož srednje veličine, s drvenom drškom i reckavom oštricom, nalazio se nekoliko stopa od njegove ruke, počivao je u gnezdu od razbijenog stakla. Crne farmerke bile su mu prljave, koža na vratu je imala crvenu masnicu od davljenja. Retki brkovi ispod nosa odavali su utisak kao da mu je gornja usna zamrljana. Zalisci su mu bili istačkani aknama. Jedna mu se patika odvezala, pertle bile krute od usirene krvi. Ubica je, sasvim neprikladno, imao majicu sa slikom razigrane trešnje samouvereno nakrivljene peteljke. Majica je bila tamnocrvena pa je bilo teško odrediti da li tamne mrlje potiču od krvi, znoja, mokraće, ili od kombinacije svega toga.

Vil je pogledao u smeru u kojem su gledale oči mrtvog čoveka, gore ka lusteru iznad njih. Staklići su zveckali dok se luster njihao na veštačkom povetarcu što je strujao iz klima-uređaja. Bele tačke svetlosti poigravale su po predvorju, odblesci sunčevih zraka koji su ulazili kroz polukružni prozor iznad vrata.

„Imate li već podatke ko je on?“, upitao je Vil.

„Izgleda da mu je novčanik u zadnjem džepu, ali nikud neće pobeći. Ne želim da okrećem telo dok ne stigne Pit.“ Mislio je na Pita Hensona, gradskog patologa. „Počinilac deluje prilično mlado, zar ne?“

„Aha“, složio se Vil, pomislivši kako ubica verovatno nije dovoljno star da kupi alkohol. Amanda je bila uzbuđena zbog

izgleda da je u pitanju naručeno ubistvo. Vil je sumnjao u to, osim ako neprijateljji Hojta Bentlija nemaju tim isprepadanih dečaka plaćenika.

„Porodični zločin?“ upitao je.

Leo je ponovo slegao ramenima, što je više ličilo na tik. „Izgleda kao da jeste, a? Devojin momak je pukô, ubio devojku, uspaničio se kad se mama vratila kući pa napao i nju. Problem je u tome što se Kampanova kune da ga nije videla nikad u životu.“

„Kampanova?“ ponovio je Vil, osetivši kako mu se stomak zgrčio na pomen tog prezimena.

„Abigejl Kampano. Tako se zove majka.“ Leo ga je posmatrao. „Poznaješ je?“

„Ne.“ Vil je gledao dole u telo, u nadi da ga glas ne odaje. „Mislio sam da se prezivaju Bentli.“

„Tako se preziva otac supruge. Muž je Pol Kampano. Posедуje gomilu prodajnih salona automobila. Valjda si čuo reklame? 'Mi, kod Kampana, nikad ne kažemo ne'“

„Gde je on?“

Leo je zazvonio mobilni telefon pa ga je otkao s kaiša. „Samo što nije stigao. Bio je na telefonskoj vezi s njom kad se to dogodilo. On je pozvao policiju.“

Vil se nakašljao da povрати glas. „Bilo bi interesantno saznati šta je čuo.“

„Misliš?“ Leo je pomno posmatrao Vila dok je otvarao mobilni telefon i javljao se: „Doneli.“

Detektiv je izašao napolje, a Vil je prešao pogledom po predvorju, po telu ubijenog čoveka, po razbijenom staklu. Bilo je očigledno da se tu odigrala žestoka borba. Po podu su bile pruge od krvi, mrežasti otisci dva različita para patika po žučkastim pločicama. Tanani, antikni sto izvrnuo se na stranu, staklena činija se rasprsla na podu pored njega. Bio

je tu i slomljeni mobilni telefon, koji je izgledao kao da je na njega neko nagazio. Svuda je bila razbacana pošta kao konfeti, a opštem haosu je doprinosila i ispuštena ženska torba iz koje se prosuo sadržaj.

Uz naspramni zid stajala je lampa, uspravna, kao da ju je neko tamo postavio. Osnova joj je bila naprsila, a abažur nakrivljen. Vil se zapitao da li ju je neko ispravio ili je, uprkos zakonima verovatnoće, lampa tako, uspravno sletela. Takođe se zapitao da li je iko zapazio krvavi otisak bosog stopala pored lampe.

Pratio je pogledom krivulju uglačanih drvenih stepenika, i ugledao dva para krvavih otisaka teniskih patika, ali više nijedan otisak bosog stopala. Na zidu su bile brazde i udubljenja na mestima gde su delovi tela ili cipele udarale o gips, ukazujući na to da je najmanje jedna osoba pala. Pad je morao biti brutalan. Abigejl Kampano je znala da se bori za život. A mrtvi dečko u dnu stepenica nije laka kategorija. Pod crvenom majicom su mu se jasno ocrtavali mišići. Mora da je i, pri poslednjem dahu, bio preneražen što ga je savladala.

Vil je u glavi skicirao plan kuće, trudeći se da se snađe. Dugačko predvorje ispod stepenica vodilo je u zadnji deo kuće, gde su se, po svemu sudeći, nalazile kuhinja i porodična dnevna soba. Uz glavni ulaz nalazile su se dve sobe, koje su verovatno prvobitno bile namenjene salonima, da muškarci imaju prostora odvojenog od žena. Vrata jedne prostorije bila su zatvorena i uklapala se u zid da se ne vide, ali druga, koja su izgleda vodila u biblioteku, bila su otvorena. Salonom koji se video kroz otvorena vrata dominirale su tamne drvene oplata. Zidovi su bili prekriveni policama s knjigama, a u kaminu s dubokim ložištem bila su poslagana drva, spremna da se upali vatra. Nameštaj je bio težak, verovatno hrastov. Prostorom su dominirale dve velike kožne fotelje. Vil je pretpostavio da je

druga prostorija po svemu drugačija od ove, da su joj zidovi beli ili žućkasti, i da je nameštaj manje muški.

Na spratu je najverovatnije uobičajeni raspored, kao u svim ovakvim starim kućama: pet, šest spavaćih soba povezanih dugačkim hodnikom u obliku slova T, s još jednim stepeništem, prvobitno namenjenim posluži, koje vodi dole u kuhinju. Sudeći po ostalim obližnjim kućama, napolju je zgrada za kočije, preuređena u garažu sa stanom iznad. Izmeriti i nacrtati sve to za izveštaje biće mnogo posla. Vilu je bilo drago što taj zadatak neće dopasti njemu.

Bilo mu je drago i zbog toga što neće morati da objašnjava zašto je jedan jedini krvavi otisak stopala u predvorju okrenut naviše, prema stepenicama, umesto da ukazuje na beg prema ulaznim vratima.

Leo se vratio u kuću, očigledno ljut zbog telefonskog poziva. „Kao da već nema dovoljno ljudi što mi zabadaju nos u dupe sa ovom ovde prostatom.“ Pokazao je rukom ka mestu zločina. „Jesi li mi već rešio ovo?“

„Kome pripada zeleni BMW na ulici?“

„Majci.“

„A devojka? Ima li ona kola?“

„Crnog bimera, verovao ili ne, 325 kabriolet. Roditelji su joj ga oduzeli kad je počela da dobija loše ocene.“ Pokazao je prema kući s druge strane ulice. „Odala ju je radoznala komšinica pošto je videla kola na prilazu za vreme časova.“

„Da li je ta komšinica danas nešto rekla?“

„Ona je još starija od psa, zato se ne nadaj previše.“ Jedva primetno je slegao jednim ramenom pa dodao: „Poslali smo tamo ljude, sad razgovaraju s njom.“

„A majka je sigurna da ne poznaje ubicu?“

„Potpuno sigurna. Odveo sam je da ga ponovo pogleda, kad se malo smirila. Nikad ga u životu nije videla.“

Vil je ponovo pogledao mrtvog mladića. Sve se slagalo a ništa nije imalo smisla. „Kako je stigao ovamo?“

„Nemam pojma. Možda autobusom, a onda peške od Ulice Pičtri.“

Pičtri, jedna od najprometnijih ulica u Atlanti, bila je udaljena manje od deset minuta hoda. Njome su saobraćali autobusi i tramvaji i podzemna železnica, i dovozili na hiljade ljudi u poslovne zgrade i prodavnice. Vil je već znao da kriminalci rade i gluplje stvari od planiranja brutalnih ubistava prema autobuskom redu vožnje, ali to objašnjenje mu se nekako nije uklapalo. Ovo je Atlanta. Javnim prevozom idu samo očajno siromašni ljudi i ekološki čudaci. Muškarac na podu je bio beli dečko s farmerkama od trista dolara i najk patikama koje koštaju dvesta. Ili je imao kola ili je živio negde u blizini.

„Poslali smo patrolu da traži kola koja ne spadaju u ovaj kraj“, rekao je Leo.

„Ti si bio prvi detektiv na mestu zločina?“

Leo je malo odugovlačio sa odgovorom, kako bi uverio Vila da to radi iz učtivosti. „Ja sam bio prvi pandur i to je to“, konačno je rekao. „Patrola je na poziv stigla oko pola jedan. Upravo sam bio završavao ručak, u jednoj sendvičari u Četrnaestoj. Stigao sam ovamo možda dve sekunde pre nego što su se zaustavila patrolna kola. Obišli smo kuću da se uverimo ima li koga, a onda sam svima rekao da se čiste napolje.“

Četrnaesta ulica je bila udaljena manje od pet minuta vožnje od mesta na kojem su sad stajali. Velika je sreća što je prvi policajac bio detektiv koji je osigurao mesto zločina. „Ti si prvi razgovarao s majkom?“

„Bila je luda od straha, mogu ti reći. Tresle su joj se ruke, nije mogla ni reč da izusti. Trebalo joj je desetak minuta da se smiri dovoljno da ispriča šta se dogodilo.“

„Znači, tebi deluje jasno? Nekakva scena porodičnog nasilja između dvoje tinejdžera, a onda je naišla mama i unela pometnju?“

„Da li te je Hojt Bentli poslao da to proveriš?“

Vil je zaobišao pitanje. „Ovo je osetljiv slučaj, Leo. Bentli igra golf s guvernerom. Član je upravnih odbora polovine dobrotvornih društava u gradu. Zar te ne bi više iznenadilo da se nismo pojavili?“

Leo je upola slegao ramenima a upola klimnuo glavom. Možda je i njega mučilo nešto u vezi sa zločinom, jer je nastavio da govori: „Majka ima povrede stečene u samoodbrani. Jasno se vide znakovi borbe, sve one razbijene stvari i oštećenja po zidu. I dečko ih ima, uključujući ugrize po prstima kad je majka pokušala da se oslobodi njegovih ruku. Devojka na spratu – s njom je imao vremena. Spuštene gaćice, podignut grudnjak. Svuda krv.“

„Da li je na spratu bilo borbe?“

„Malo, ali ne kao ovde dole.“ Zastao je pa dodao: „Hoćeš da je vidiš?“

Vil mu je bio zahvalan na tome, ali Amanda je bila i više nego jasna kad je rekla da ne želi da se on meša osim ako zločin nema obeležja profesionalnog ubistva. Ako Vil na spratu bude nešto video, ma koliko bezazleno, mogao bi kasnije biti pozvan na sud da svedoči.

Pa ipak, ne može ga kriviti što je radoznao. „Kako je devojka ubijena?“

„Teško je reći.“

Vil je pogledao preko ramena, ka otvorenim vratima. Klima-uređaj u kući bio je uključen na najjače, upinjao se da spreči žegu da ulazi. „Jesi li već slikao sve?“

„I gore i dole“, odgovorio je Leo. „Prašak za otiske i ostalo upotrebićemo kad odnesu tela. Uzgred, zatvoriću vrata, jer vidim

da te žulja. Trudim se da maksimalno sprečim turiste da ulaze ovamo.“ Pa je dodao: „U ovakvom slučaju biće teške artiljerije.“

Vil je pomislio da je to blago rečeno. Niko nije prijavio da je video neobična kola u kraju. Osim ako Leova teorija o javnom prevozu nije tačna, dečko je najverovatnije stanovnik Ensli parka. Onda je po svemu sudeći iz neke advokatske porodice. Leo će morati da radi sve po propisu ili će ga samleti čim sedne na stolicu za svedočenje.

„Kako je umrla?“, Vil je preformulisao pitanje.

„Sve je prokleta masa – lice kao sirovi hamburger, svuda krv. Čudi me što ju je majka uopšte prepoznala.“ Leo je zastao, očigledno shvativši da Vil želi konkretniji odgovor. „Šta ja mislim? Mislim da ju je prebio, a onda izbo nožem do smrti.“

Vil je ponovo pogledao u mrtvog muškarca na podu. Dlanovi su mu bili prekriveni sasušenom krvlju, što se ne bi moglo očekivati kad uzastopno udaraš nekoga stisnutom pesnicom, kao ni kad držiš nož. I na kolenima crnih farmerki bile su tamne mrlje, kao da je klečao na nečemu mokrom. Majica mu je bila podignuta do ispod rebara. Sveža modrica spuštala se do ispod pojasa pantalona.

„Je li majka povređena?“

„Ogrebotine po rukama i nadlanicama, kao što sam već rekao, pa prilično duboka posekotina na dlanu, od stakla s poda“, nabrajao je Leo. „Mnogo modrica, rasečena usna, malo krvi u uvu. Možda iščašen članak. Mislio sam da je slomljen, ali može da pomera stopalo.“ Protrljao je usta, verovatno u želji za cigaretom. „Pozvao sam hitnu pomoć, ali kazala je da nikud ne ide dok njena ćerka ne bude sklonjena.“

„Tako je rekla? 'Sklonjena'?“

Leo je promrsio psovku sebi u bradu i izvadio iz džepa blokčić sa spiralom. Okrenuo je željenu stranicu i pokazao je Vilu.

Vil se namrštio kad je video nečitljive žvrlijotine. „Kakav je to švrakopis?“

Leo je povukao blokčić i glasno pročitao: „Neću ostaviti kćer ovde. Ne idem iz ove kuće dok Ema ne ode.“

Vil je ponovio ime u mislima i devojka je za njega počela da biva određena ličnost, a ne samo još jedna žrtva od mnogih. Nekad je bila beba. Roditelji su je držali, štitili, dali su joj ime. A sad su je izgubili.

„Šta kaže majka?“, upitao je.

Leo je zatvorio blokčić. „Samo gole činjenice. Ruku dajem da je bila pravica pre no što je zaglavila i sve napustila zbog dobrog života.“

„Zašto to misliš?“

„Strogo je pazila šta govori, i kako će to reći. Često je ponavljala 'osetila sam' i 'uplašila sam se.'“

Vil je klimnuo glavom. Slučaj koji se gradi na samoodbrani zasniva se isključivo na ličnoj percepciji da li je osoba u pitanju bila u neposrednoj smrtnoj opasnosti za vreme napada. Kampanova je očigledno pripremala odbranu, ali Vil nije znao da li je to činila zato što je pametna ili zato što govori istinu. Opet je spustio pogled na ubijenog, na njegove dlanove pokrivenne skorelom krvlju, na natopljenu majicu. Bilo je tu nečeg više no što se vidi golim okom.

Leo je spustio ruku Vilu na rame. „Čuj, moram da te upozorim...“

Zaćutao je jer su se otvorila ona neprimetna vrata uklopljena u zid. Amanda je stajala pored jedne mlade žene. Iza njih, Vil je video neku ženu kako sedi na dubokom kauču. Bila je u odeći za tenis. Nogu s povređenim stopalom držala je podignutu na stočić. Ispod stočića su bile teniske patike.

„Specijalni agente Trente“, kazala je Amanda zatvarajući vrata za sobom. „Ovo je detektivka Fejt Mičel.“ Amanda je

odmerila Lea pogledom kao neku smrdljivu ribu, a onda se okrenula prema mladoj ženi. „Specijalni agent Trent vam je na raspolaganju. Istražni biro Džordžije vam rado nudi svu moguću pomoć.“ Pogledala je Vila i podigla obrvu, dajući mu time do znanja da misli upravo suprotno od toga. A onda, možda zato što je pomislila da je glupo postupila, dodala je: „Trebaćeš mi u kancelariji za sat vremena.“

Činjenica da je Vil upravo to i predvideo, nije mu pomogla da bude bolje pripremljen. Njegova kola su ostala parkirana kod službene zgrade. Doneli će zaglaviti na mestu zločina sve dok ga ne raščiste, a svaki od policajaca napolju jedva bi dočekaao priliku da bude sam s Vilom Trentom na zadnjem sedištu patrolnih kola.

„Agent Trent?“ Fejt Mičel je delovala ljutito, pa je Vil zbog toga pomislio da mu je nešto promaklo.

„Izvinite?“, odvratio je.

„Aha, vi ste to“, promrsila je, a Vil je mogao samo da trepće i da se pita šta je propustio.

Činilo se da Leo u tom kratkom razgovoru nije našao ništa neobično. Upitao je ženu: „Je li majka nešto rekla?“

„Kći ima najbolju drugaricu.“ Kao i Leo, i Fejt Mičel je nosila u džepu mali spiralni blok. Prelistala ga je da nađe stranicu sa imenom. „Kajla Aleksander. Kazala je da ćemo je verovatno naći u školi. Akademija *Vestfild*.“

Vil je prepoznao naziv skupe privatne srednje škole na obodu Atlante. „Zašto Ema nije bila u školi?“

Fejt je odgovorila Leu mada je pitanje postavio Vil. „Već je bilo nekih problema sa izostancima.“

Iako nije bio neki ekspert za tu problematiku, Vilu je bilo teško da zamisli da tinejdžerka pobegne sa časova a da ne povede sa sobom i svoju najbolju drugaricu. Osim ako nije pošla na sastanak s dečkom. Ponovo je podigao pogled ka

stepeništu, u želji da se popne i osmotri mesto zločina. „Zašto mama nije bila ovde danas?“

„Imala je neku redovnu nedeljnu aktivnost u svome klubu. Obično se ne vraća do tri“, kazala je Fejt.

„Znači, ako je neko osmatrao kuću, znao je da je Ema ovde sama.“

„Treba mi vazduha“, kazala je Fejt Leu. Izašla je kroz ulazna vrata i stala na ivicu trema, s rukama na kukovima. Mlada, verovatno u ranim tridesetim godinama, prosečne visine i lepuškasta na način na koji su lepuškaste sve vitke plavuše – ali zbog nečega nije bila privlačna. Možda zbog toga što je bila namrštena, ili zbog bleska sirove mržnje u očima.

Leo je promrmljao izvinjenje. „Izvini, ortak. Baš sam hteo da ti kažem...“

Na drugoj strani predvorja, nevidljiva uklopljena vrata ponovo su se otvorila. Na njima je stajala Abigejl Kampano, s nogom lako povijenom da se ne bi oslanjala na povređeni članak. Za razliku od Fejt, njena plava kosa kao da je nešto isijavala, a koža joj je bila savršeno mlečnobela. Premda su joj oči bile natekle od plakanja i usna još uvek krvarila iz posekotine, ta žena je bila prelepa.

„Gospođo Kampano“, započeo je Vil.

„Abigejl“, tiho ga je prekinula. „Vi ste agent iz Istražnog biroa Džordžije?“

„Da, gospođo. Primate moje saučešće.“

Zurila je u njega zbunjeno, verovatno stoga što još nije prihvatila kćerkinu smrt.

„Možete li mi reći nešto više o svojoj kćeri?“

I dalje ga je tupo gledala.

Vil je ponovo pokušao: „Kazali ste detektivu Doneliju da je u poslednje vreme bežala sa časova?“

Polako je klimnula glavom. „Očigledno je uspela da...“ Glas joj je zamro kad joj je pogled pao na mrtvog mladića na podu. „Kajla je počela da beži sa časova prošle godine. Ema to nikada pre nije radila. Uvek je bila dobra devojčica. Uvek se ponašala kako treba.“

„Da li je bilo još nekih problema?“

„Sve to izgleda tako nevažno.“ Usne su joj zadrhtale dok je obuzdavala emocije. „Počela je da drsko odgovara, postala je svojeglava. Pokušavala je da bude svoja, nezavisna ličnost, a mi smo hteli da i dalje bude naša mala devojčica.“

„Da li je Ema imala i drugih prijatelja osim Kajle? Momačka?“

Abigejl je odmahнула glavom, obavivši ruke oko struka. „Bila je tako stidljiva. Nije lako sticala nove prijatelje. Ne znam kako se ovo dogodilo.“

„Ima li Kajla brata?“

„Ne, jedinica je.“ Glas joj je zapeo u grlu. „Kao i Ema.“

„Šta mislite, možete li da sačinite spisak druge dece s kojom se družila?“

„Bilo je poznanika, ali Ema je uvek birala jednu osobu da...“ Glas ju je ponovo izdao. „U stvari, nije imala nikoga osim Kajle.“ U njenom tonu je bilo nečeg toliko konačnog, toliko uverenog u usamljenost njene kćeri u svetu, da je i Vil osetio nešto od njene tuge. Takođe, molio je boga da Leo planira da razgovara s tom Kajlom. Ako je ona imala toliki uticaj na život Eme Kampano kao što je nagovestila njena majka, onda ta devojka verovatno zna više od svih ostalih o tome što se danas dogodilo.

„Da li postoji neko ko ima nešto protiv vas ili vašeg muža?“, upitao je Vil.

Ona je samo vrtela glavom, opčinjena prizorom tela mrtvog čoveka u njenom predvorju. „Sve se dogodilo tako brzo. Stalno mislim na ono što sam uradila... šta sam drugo mogla...“

„Znam da su vas ovo već pitali, ali jeste li sigurni da ne poznajete ovog čoveka?“

Abigejl je zatvorila oči, a on je pomislio kako i dalje vidi ubicu svoje kćeri. „Ne“, konačno je odgovorila. „Nepoznat mi je.“

Iznenada su začuli kako neki muškarac više pred kućom. „Sklanjaj mi se s puta, jebemti!“

Vil je čuo neko komešanje napolju, policajci su vikali nekome da stane, a onda je uleteo Pol Kampano kao da kuća gori. Upao je unutra odgurnuvši s puta Fejt Mičel. Uniformisani pozornik ju je uhvatio kad se zateturala unazad, opasno blizu ivici trema. Niko od njih nije izgledao zadovoljno, ali Leo je mahnuo rukom dajući im znak da ga puste da prođe.

Pol je stajao u predvorju stisnutih pesnica. Vil se zapitao da li je to genetski – da li si tip čoveka koji sve vreme stiska šake u pesnice ili nisi.

„Pole...“, prošaputala je Abigejl i pojurila ka njemu.

Pol je stiskao pesnice čak i dok je držao ženu u zagrljaju.

Fejt je očigledno još uvek bila nakostrešena. Ton joj je bio nabusit. „Gospodine Kampano, ja sam detektivka Mičel iz Atlantske policije. Ovo je detektiv Doneli.“

Pola nije zanimalo da se upoznaje ni sa kim. Zurio je u mrtvog mladića preko ramena svoje žene. „Je li ovo đubre koje je to učinilo?“ Glas mu je prešao u režanje. „Ko je to? Šta radi u mojoj kući?“

Fejt i Leo su se pogledali, što bi Vilu promaklo da ih nije posmatrao iz svojih razloga. Oni su bili partneri; očigledno su imali svoje načine sporazumevanja i izgledalo je kao da je Fejt ovoga puta izvukla kraću slamku.

„Gospodine Kampano, hajde da izađemo napolje na trem i da porazgovaramo o ovome.“

„A ko si pa ti, jebote?“ Pol je streljao pogledom Vila, sitnim očima koje su se jedva videle na debelom licu.